

גיליון 65

יולי 2020 • תמוז ה'תש"ף

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

ששקה לבד

פנינה ברקאי

בני גל

יאן גל

רעיה ג'קסון זלקינד

אילנה גרושקא

אפי הלפרין

רז יהודה

רונית קריספין

טל שלמה

איריס שני

גיליון 65 מתחיל...

הם קטנים, חביבים, חיים איתנו ועוזרים לנו לחיות. הם השקרים הלבנים, שמטרתם היא נימוס והגנה מעלבון - ומי שטוען שהוא לא משתמש בהם, הוא כנראה שקרן גדול.

בגיליון זה תוכלו לקרוא על שקרים לבנים כאלה. תמצאו כאן עשרה שירים וסיפורים שעוסקים במצבים שבהם דווקא הסתרת האמת היא הבחירה הגרועה פחות, ושמטארים את הדילמות והמצבים הבעייתיים שמולידים את השקר הלבן, או את הרגע שבו השקר הלבן נחשף.

קריאה מהנה,
אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון בחרנו לפתוח בשירו של יאיר בן-חור "דוקרב":

הִנֵּה אֶתָּה עוֹמֵד	הִנֵּה אֶתָּה נֹצֵב
פְּנִים אֶל פְּנִים	פְּנִים אֶל פְּנִים
בְּקֶרֶב הָאֲחֵרוֹן.	מוֹל הָאֶמֶת.
כָּל שְׁנַגְמַר שָׁב אֶל חֵינְךָ	כָּל שְׁעֵבֶר חוֹזֵר אֶל עֵינֶיךָ
וְאֶתָּה עוֹמֵד חֹסֵר אוֹנִים מוֹל שְׁקֶרֶיךָ	וְדַמְעוֹת עוֹמְדוֹת לְשֵׁטֶף אֶת פְּנֶיךָ
וְהַחֵינְךָ מְזֻמֵּן עֹזֵב	וְהָאֶשֶׁר עֵתָּה רְחוֹק מִמֶּךָ
וְלֹא מְרָאָה לְךָ פְּנִים.	מְרַחֵק שֶׁל שָׁנִים.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

אביעד קוזילביץ' נחת אל עולם המתים כשהוא בן 52 ו-38 ימים. אתמול ישב עם חברים בפאב ושטה ליטר בירה. קוזילביץ' הזכיר לחבריו, שהוא היחיד בשולחן שלא נכנע לאופנת הטריאתלונים וגם היחיד שאין לו כרס בשולחן. היום, בזמן שעשה אהבה עם המלצרית שהכיר בפאב, חטף דום לב ומת.

קוזילביץ' היה בטוח שיחיה לפחות עוד עשרים שנה ובכל הזדמנות שנפגש עם חבריו הספורטאים הכריז, שעדיף לחיות פחות שנים חיים טובים, מאשר להתמסר לאופנות מטופשות שהקינוח שלהן הוא ריצת מרתון.

בינתיים הוא בתקופת מעבר. הוא לא מבין איפה המלצרית וקצת מצטער שלא זוכר את שמה. עד שלא ייקבר, לא יוכל לעבור אל מדינת המתים. אם תשאלו אותו, היה מעדיף לוותר על טקס הקבורה וכל הפאתוס המעוות שהוא מאלץ את מכריו. בעיקר, כי לא רצה לגלות שהמלצרית לא תגיע ללוויה, שהתקשו לארגן מניין ושהבן שלו אולץ לחזור מהטיול לקובה, שבוע אחרי שנחת שם.

"האן יונג האַפִּיֶדָה" מקבלת את פניו אישה מחויכת ומבט מבוזר בעינה. היא לבושה בבגדים לבנים ונראית כמי שהכריחה לגשת אליו. אביעד קוזילביץ' שונא שהוא לא מצליח להדביק מספר לגילה של אישה. עיניה המלוכסנות מסגירות מאיזה חלק בעולם החיים היא נחתה, אבל הוא לא מצליח לזהות בדיוק מהיכן. תכף יגלה שבמדינת המתים יש תורנות: היום הקוראנים מקבלים את פני המתים החדשים. בהמשך יצטער שלא נחת ביום של התאילנדים, שמקבלים את פני המתים בשרשראות פרחים ומשקה קר ומתוק מקני סוכר. הוא קיבל סוג'ו. אפילו לגבר-גבר כמו אביעד זה משקה קשוח. הוא מתלבט אם בכלל מתאים לו לערבב את הסוג'ו בוודקה ששתה לפני כמה שעות עם המלצרית. האישה הקוראנית, כמו מצליחה לקרוא את מחשבותיו, אומרת לו בקוראנית, שמעולם לא הבין, שהכול מתאפס כעת. הוא יכול לערבב. "מקסימום נמות", היא קורצת בעינה המלוכסנת.

בעבורו הבדיחה מוקדמת מדי.

מדי פעם דמויות חדשות מופיעות במבואה הגדולה והמוארת שהוא ממאן לעזוב. חלק מהן מגולחות ראש. כשחדווה, השכנה שלו מקומה 4 מגיעה, הוא מחייך לקראתה ומייד מחניק את החיוך, שנראה לו לא ראוי למעמד. רק השבוע ראה אותה בשיער ארוך ומטופח.

"כוסעאמק" חדווה מבינה שהנער בחדר המחניק של חברת קדישא, רגע לפני הלוויה, באמת גילח אותה. "רק השבוע עשיתי החלקה וצבעתי את השיער. שילמתי הון על מניקור, אפילו את הציפורניים הוריד לי הדוס הצעיר. מזל ששמתי ג'ל". היא מביטה בציפורניה בחוסר חדווה. "החרדים האלה באים אחרינו גם לעולם הבא".

אביעד ניגש אליה המום. "איך את מבינה איפה את?" שואל אותה.

"קוזילביץ'?! היא צועקת בקול דק, "באמת ראיתי תנועה ערה אצלכם היום. מה קרה?"

אביעד מתלבט אם לספר לה על המלצרית ועל דום הלב, אבל מוותר. היא עוד יכולה לספר לאישתו. חדווה לוגמת מהסוג'ו בשלוקים גדולים. 'היא חיה את המוות במלואו. אין לה טיפת חרטה על שעזבה את העולם בגיל כה צעיר', הוא חושב לעצמו.

"ברור שאני שמחה", משיבה חדווה, "אתה נשאר לנצח במצב שבו הגעת אל העולם הבא. תשמח שהגעת במצב סביר". ההכרה שלה חוצבת בו את המילה 'סביר' כמו ציפורן ששורטת מצבה.

"אהוב שלי", אביעד מזהה בהמולה קול שכל כך התגעגע לשמוע. "עצוב לי שבאת עכשיו". "אימא?" אביעד מזהה את פניה כפי שנחרטו בזיכרונו, צעירה ממנו בעשור, וניגש לחבקה. "לא, ילד שלי. אין מגע בעולם הבא. תוכל לחבק אותי לפני המעבר, למגע אחרון. אוכל רק לראות אותך".

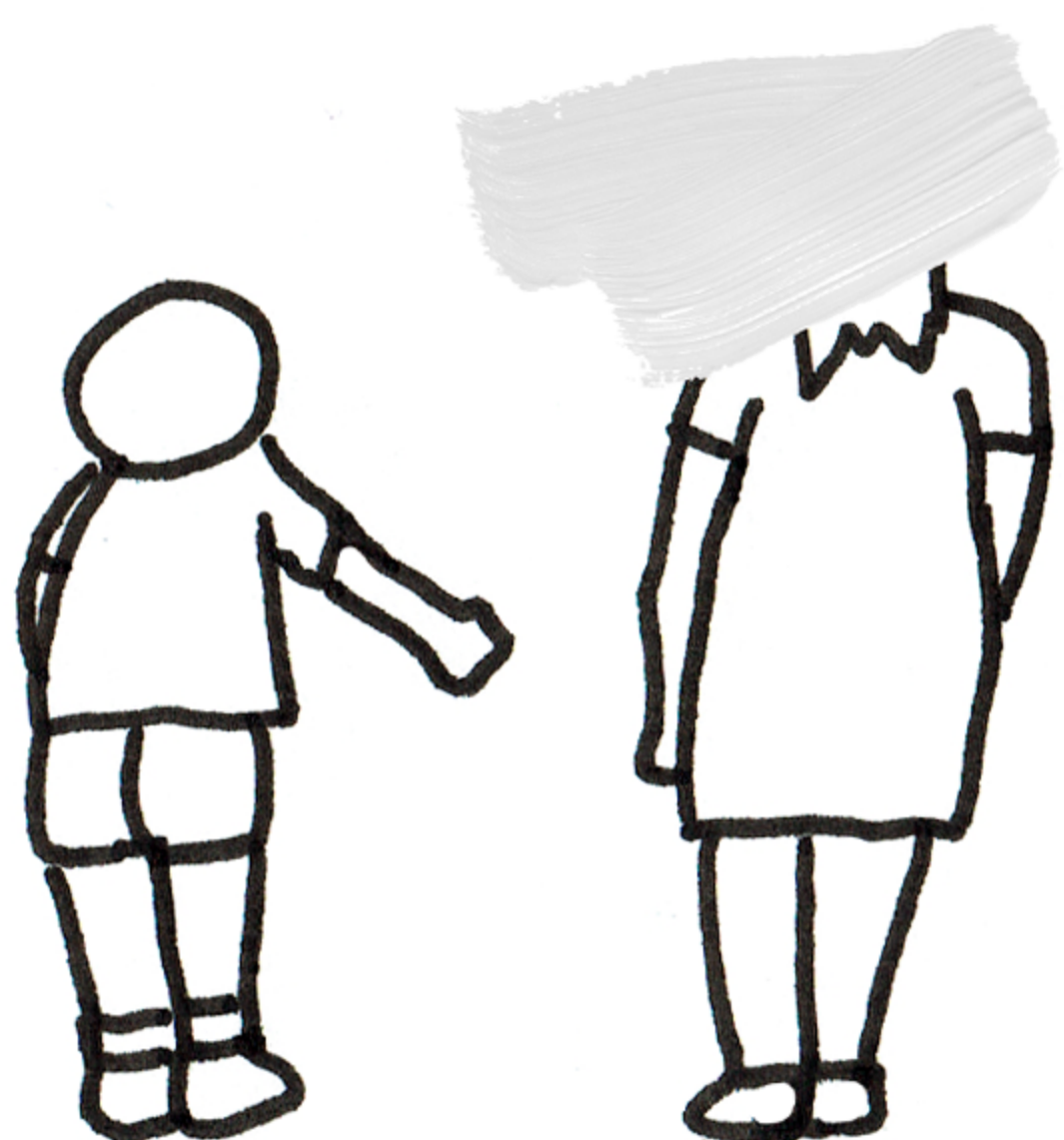

השקר הראשון שלי

פְּנִיָּה שֶׁל אִמִּי מֵעוֹלָם
לֹא הָאָדִימוּ כְּמוֹ אֲז
בְּאִסְפַּת הַהוֹרִים,
כְּתָה ג'1 עִם הַמּוֹרָה חֲגִית.
הָיִיתִי יֶלֶד קָטָן
קְפוּא עַל הַכֶּסֶא,
חֲנוּק בְּנִזְלָת וּבִהָלָת
הַקְּרִבְתִּי אֶת דּוֹדָה ז'אָנָה,
לְחִידָק אֲלִים
שְׁמַעוֹלָם לֹא טָרַף אוֹ
קִטֵּף מִיִּשְׁהוּ שְׁהַכְרַתִּי.

אָנִי זוֹכֵר שֶׁ
הַמְּבוּכָה בְּצִאתָנוּ מֵהַכְּתָה
עוֹנָה אוֹתָנוּ יוֹתֵר מֵאוֹרוֹת הַפְּלוֹרוֹסֵנֵט,
נִנְעָלָנוּ בְּשִׁתִּיקָתָנוּ דְּקוֹת אֲרָכּוֹת.
וְהִתְאַבְּלִתִּי
עַל חֲבוּקֵי נַחוּמִים מְבִטִּיחֵי שְׂדִים
מִנְעָם,
הִיא כְּבָר לֹא תֵּשֵׁב לְיָדִי.
וְאִמִּי,
הֵאֵם הִיא תִּחְבֶּק?

רעיה ג'קסון זלקינד
מבוא להקשבה

בְּדֶרֶךְ הַבִּיטָה מֵהַגֵּן,
יָד מְזִיעָה חוֹבֶקֶת יָד קָרָה.
הִיא מְסַפֶּרֶת עַל הַהִיא שְׁבַעֲטָה,
עַל הַהוּא שְׁצִיר, עַל הַהִיא שְׁצַחֲקָה,
וְאֲנִי עוֹנָה לָהּ
אֵיזָה יְפִי אֵיזָה יְפִי
בְּטֶח שְׁאֲנִי מִקְשִׁיבָה.
וְחוֹשֶׁבֶת עַל הַבוֹס
שְׁמֵת־חֶשֶׁק לִי גַם לְבַעֲט בּוֹ
בְּמִקּוֹם לְהַמְשִׁיךְ לְהַגִּיד כָּל הַזְּמַן
אֵיזָה יְפִי, אֵיזָה יְפִי.
בְּעָרֵב אֲנִי אוֹמְרֶת לְאָבָא שְׁלָה
שֶׁהוּא בְּמִקְרָה גַם הָאִישׁ
שְׁנִמְצָא לְיָדֵי בְּמִטָּה
הִיא כְּמוֹ רֵדִיו,
מְדַבֶּרֶת גַּם כְּשֶׁלֹּא מִקְשִׁיבִים.
וְאִז אֲנִי חֲנוּנוֹ צוֹחֲקִים
צָחוּק קֶצֶת רַע
אָבֵל גַּם אוֹהֵב.
אֲחַר כֵּן אֲנִי מְסַפֶּרֶת לוֹ עַל פְּנֵת הַקֶּפֶה בְּעִבּוּדָה
אֲתָה מִקְשִׁיב?
עַל הַגִּזְבֵּר שְׁאָמַר,
וְעַל חֲשֻׁבֶת הַשָּׂכָר שְׁכַמְעֵט בְּכַתָּה,
וְהַהוּא שְׁלִידֵי אוֹמֵר לִי,
אָהָה, אָהָה.

"ריקות זה לא שאין כלום", הוא אמר לי בפגישה הראשונה ואני רק תהיתי ביני לבין עצמי מה בעצם עדיף. אני עומד מול חלל הבית הריק, אשתי ובתי עוטפות אותי משני צדדי ואנחנו בוחנים את מה שפעם היה. רוח קלה נושבת, טורקת את חלון המטבח, "אתקן בהזדמנות הקרובה", אני אומר לאשתי מתוך הרגל ומייד פורץ בצחוק, היא רק מחייכת אליי בסלחנות בפה חסר שיניים, שנינו מבינים שאת החלון הזה כבר לא אתקן לעולם. "דברים עם משמעות עדיף שתשאיר מאחור", ככה הוא אמר, בחיי, במילים אלו ממש. כאילו ששולחן עלוב באמת נושא על עצמו את תוכן הדברים, מתגלה טיפש דיו מכדי להבין שהדברים המלווים אינם בכלל בני מישוש.

על המקרר תלויים עדיין ציורים שלא העזתי לתלוש, בתי מקפצת תחתיהם על רגל אחת בשמלה לבנה עם כתמים אדומים. ראשה מתנדנד ורפוי על צווארה. "אתה חייב לחזור לנהוג שוב בהקדם", בקטע הזה הוא היה אפילו קצת תקיף, ואני רק הסכמתי איתו, כבר למדתי שככה הוא מפסיק להציק ועוברים לנושא הבא.

מהתנור הקר והריק עולים ניחוחות של עוגיות הקרמל ואשתי מרחרחת באפה השבור, "נו, מוכנות כבר?" אני שואל, מציק לה והיא כרגיל מתעלמת, מנסה ללמד אותי להיות סבלני. "אם אתה מרגיש שמציאות ודמיון מתערבבים, אל תהסס לקחת עוד כדור", הוא ייעץ לי בכובד ראש בקולו העמוק. הבחור רציני מדי, אם תשאלו אותי.

אני מתבונן בילדתי העומדת מול הקיר בגבה אליי, בוחנת את יצירות האומנות שעשתה, גיר כחול בידה האחת, וזורק את הכדורים לפח. את כדורי השינה אשמור בינתיים, קצת קשה לוותר על החושך המבורך שהם מעניקים. מתוך המראה ליד דלת הכניסה שתיהן נועצות בי מבט מאשים. שערן החלק והצהוב נראה כמשתובב באדמוניותו הפרועה, מנוקד בזכוכיות המנצנצות כאבק פיות.

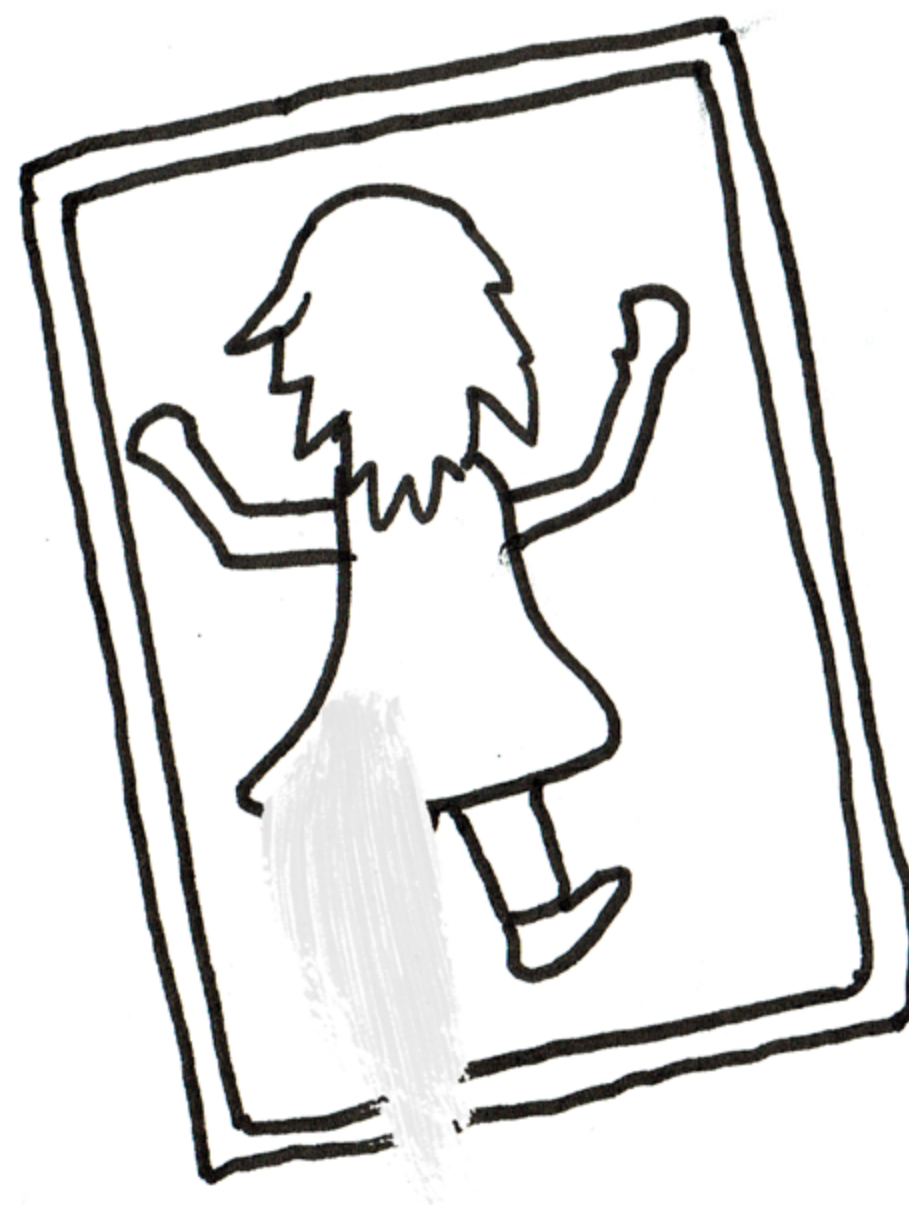
"זו תמונה לאלבום. בחיי", אני מנסה להצחיק אותן, אבל הפעם הרצינות מנצחת. הרצון המשווע לחיוך סלחני מתאדה למקום של הכלום. רק שלא יתחיל להיות לי צפוף שם.

טראח! ציפור אומללה נכנסת הישר בחלון הזכוכית הסגור ומנפצת את מחשבותיי. אני בוהה בגופה הקטן, שנראה לרגע כמו דבוק לזכוכית החלון, קפוא במרחב כמיין יצירת אומנות חולנית. רק טיפות הדם זולגות לאט מחזה הפצוע, צורבות את לחיי. וככה, בלי שום התראה מראש, בלי הזמנה מוקדמת, בפעם הראשונה מכה בי ההבנה. או שלא. נהג המונית צופר בכוח מלמטה "אדוני", הוא צועק, "אין לי את כל היום בשבילך".

אני סוגר את הדלת ויורד במדרגות, בתי מקפצת על רגל אחת ואשתי פוסעת לצידי בנקישת עצמות. אני מוציא את הארנק לבדוק אם יש לי שטרות, מתוכו מבצבצת תמונה של אשתי מחייכת אליי, שיניה לבנות תחת אפה הסולד. לצידה יושבת בתי הקטנה, מחבקת את רגליה בידיה ועושה פרצוף למצלמה.

"זה אתה מהחדשות", מזהה אותי נהג המונית ומשנה את טון דיבורו, "אחי, הזמן מרפא הכול", הוא ממלמל קלישאה מטופשת, ואני רק מהנהן חזרה בראשי ונכנס למונית. לך תסביר לו שבעולם שלי כבר לא קיים יותר זמן.

אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבוֹת בַּמְרַפֶּסֶת הַקְטָנָה
זֹאת שְׁעַת עֶרֶב מְקַדְמֶת
הַרוּחַ שֶׁל עֶרֶב קִיץ מְכַנִּיסָה קֶצֶת אֲוִיר
אֲנַחְנוּ מְדַבְּרוֹת עָלֶיהָ וְעָלֵי
וַיְמָה קוֹרָה לִי בַלֵּב
אֲנַחְנוּ מְכִירוֹת אֲבָל לֹא מְסַפִּיק
כְּדֵי שֶׁתֵּרְאֵי אֶת הַשָּׁפָה הַתַּחְתוֹנָה שְׁלִי רוֹעֵדֶת
בְּכָל פֶּעַם שְׁאֲנִי מְסַפֶּרֶת עַל כַּמָּה הִיא מְכַאֵיבָה לִי

עַל מְנַת שְׁלֹא תִשְׁגִּיחֵי בְּתַחוּשְׁתִּי
אֲנִי לוֹגֶמֶת לְגִימָה נוֹסֶפֶת
מִהַבִּירָה הַמְרָה מְדִי
אֲנִי מְמַשִּׁיכָה לְשִׁתוֹת
אֵין הֶבְדֵּל בֵּין הַבִּירָה
לְמַתְחוּלֵל בְּנִפְשִׁי
אֶת דּוֹאָגֶת לָהּ וְלִי
זֶה נוֹתֵן לִי כַחוֹת

כְּשֶׁאֲנִי יוֹצֵאת מִהַדְלָת
אֲנִי מְאַבְדֶּת אוֹתָם.

מסיבות שהשתיקה יפה להן אולץ סבא יצחק לעזוב לאלתר את מקום עבודתו ולוותר על פיצויי הפיטורין שהיה זכאי להם. וכדי להסתיר זאת, כמו גם את הפגיעה בחשבון הבנק שלו, הוא הודיע לרעייתו שהחליט לצאת לפנסייה מוקדמת, נימק זאת במצבו הבריאותי הרופף והוסיף שבכוונתו לבטל את הנסיעה לצפון איטליה, נסיעה שהם תכננו לשבוע של חול המועד הממשמש ובא.

סבתא רבקה אומנם ניסתה קצת להתווכח, אך נאלצה בלית ברירה להשלים עם רוע הגזרה ועם העובדה שהשנה, לשם שינוי, הם יאלצו לחגוג את הפסח בארץ. וכבר למוחרת היום צלצלה לבתה היחידה. "רוח'לה", היא ציוותה לאחר ששאלה לשלומה ולשלומו של הנכד, "בליל הסדר אני רוצה שתבואו אלינו".

"אבל אימא, חשבתי ש..."

"נכון, אבל שינינו את דעתנו".

"קרה משהו? אבא בסדר?"

"הכול טוב. אתמול הוא החליט לקחת חל"ת מהעבודה והבוקר כבר שם על עצמו את הטרנינג הישן ויצא להליכה בפארק. כשיחזור אני אגיד לו להתקשר אלייך ולהסביר יותר. בכל מקרה, אני מתכוונת להזמין גם את אחותי ואת בני הדודים שלך וילדיהם, כך שסוף־סוף כל המשפחה תזכה להיות יחד בחג".

רחל הופתעה. ממש. וכשהתאוששה מעט הבינה שהתוכנית החדשה של אמה תיצור לה בעיה קשה מול קובי, בעלה. כמו בכל שנה מצפים הוריו שהם יהיו אצלם, והוא עצמו מחכה בקוצר רוח למפגש הזה עם אחיו ואחייניו הרבים. אך האם הייתה נחושה והיא הבטיחה לה לנסות למצוא דרך לשכנע אותו.

כשחזר קובי מהמשרד ושמע מאשתו שהם "צריכים לדבר" הוא ידע ששום דבר טוב לא יצא לו מהשיחה הזאת. כרגיל. אבל הפעם תפסו אותו דבריה מוכן פחות מהרגיל.

"מאמי, אני מבין שאת לא כל כך אוהבת את הרעש וההמולה שיש בבית של הוריי ואת המאכלים החרिפים שאמי וגיסותיי מכינות אבל..."

"אימא שלך מבשלת נפלא", היא הדפה את פרשנותו השגויה לבקשתה, "הבעיה היא לא הצפיפות או האוכל אלא בריאותו של אבי שהתדרדרה לאחרונה. הוא חושש שאולי לא נותר לו הרבה זמן כדי לבלות עם הנכדים שלו ולכן רוצה לחגוג לפחות עוד פסח אחד עם כולם".

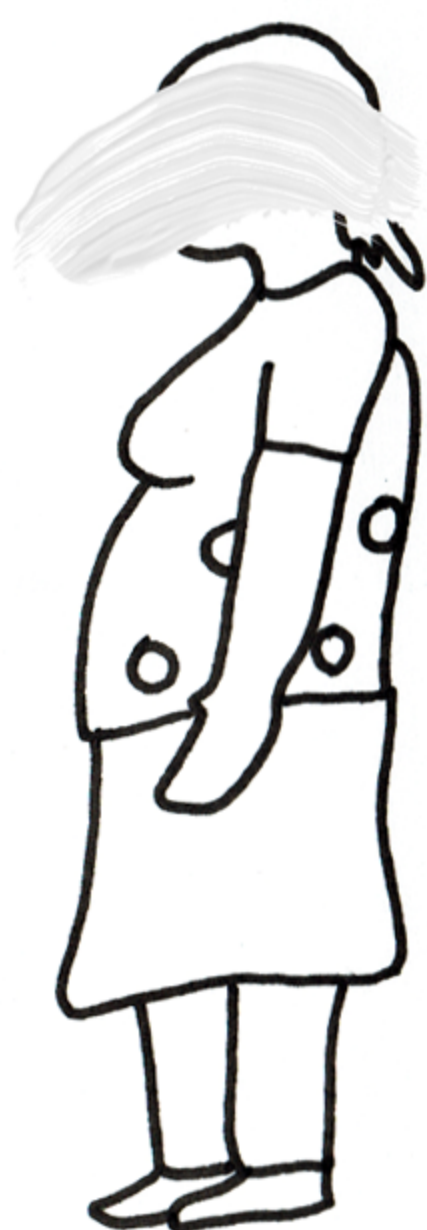
במשך דקה ארוכה נותר קובי ללא מילים. כמעט שמונה שנים שהם נשואים ומעולם לא עשו חֲמִיו את ליל הסדר בביתם. תמיד הם העדיפו שיט בים התיכון, מלון באתר נופש כלשהו באירופה או טיול מאורגן באחת המדינות האקזוטיות במזרח אסיה. והינה לפתע פתאום. אך לא הייתה לו ברירה אלא להסכים. בסך הכול הוא חיבב את אביה השתקן של אשתו שמאז היכרותם קיבל אותו במאור פנים ובהמשך אף סייע להם ברכישת הדירה, ואיחל לו הרבה בריאות. ובלי קשר לכך, מה לא עושים למען שלום בית?

בערב הפסח, לקראת הנסיעה לסבא וסבתא, לבשה רחל חצאית רחבה ונוחה. ומכיוון שלראשונה זה זמן רב הרגישה עצמה אביבית, ואפילו קצת שובבה, היא בחרה לכסות את גווה התופח – היה זה החודש השישי להריונה – בחולצה אדומה עם נקודות שחורות. זו שנקנתה במכירת סוף העונה האחרונה ועדיין לא נלבשה בפרהסיה. אחר כך תחבה את כפות רגליה הבצקתיות לתוך נעליה האורתופדיות הלבנות, נטולות העקבים, לקחה את תיק היד שלה ונכנסה לסלון.

“וואו, את נראית מהמם!” החמיא לה בעלה והלך להוציא מהמקרר את קופסאות הפלסטיק הגדולות שבהן ארזה לו אימו מטבוחה, זעלוק ולימון כבוש תוצרת בית כדי שלא יגיע חס ושלום אל מארחיו בידיים ריקות.

“ומה אתה אומר?” היא חייכה אל יוסי, בנם בן ארבע, וחגה סביבו בגנדרנות – גאה וקורנת כמו אימא של שבת בגן.

“מֵאָמִם”, הדהד הילד הצייתן בקולו הדקיק, למרות שלרגע קצר הזכירה לו אימו דווקא את החיפושית החביבה, פרת משה רבנו, שרקדה ושרה בסרטון המצויר שבו צפה רק הבוקר.

לסבתא, לזכרך

עבדת בבית החולים לילות כִּימִים
כְּדִי לְהָבִיא אֶכֶל הַבֵּיתָה,
כְּמַפְרָנֶסֶת יְחִידָה.

שָׁעָרְךָ הַזֶּהֱבָה הַלְבִּין,
יְפִי עֲלוּמִיךָ הַלֵּךְ וְנִתְרַחֵק מֵעַמְּךָ,
אֵךְ מֵעוֹלָם לֹא הִסְבֵּת מִבֵּטֶךָ לְאַחֹר.

בְּאַחַד הַיָּמִים הַתְּבָרָר לָךְ שְׁחוּלָה
הַמְּאֻשָּׁפֵז בְּמַחְלָקֶתְךָ
הוּא קְרוֹב מְשֻׁפָּחָה,
אוֹד מוֹצֵל מְאֹשׁ.

שְׁמַחַת הַגְּלוּי הַיְתָה רַבָּה.
כְּעֵבֶר שָׁנִים, אַחֲרֵי שֶׁהָלַךְ לְעוֹלָמוֹ,
לֹא סִפְרָנוּ לָךְ.

נִפְרַדְתָּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה
בְּיַדִּיעָה הַמְּנַחֶמֶת
שְׁלִפְחוֹת דוֹד יִצְחָק
נִשְׁאָר בְּחַיִּים.

בשבתות בית גני פז הומה אדם. כל המשפחות באות לבקר את יקיריהן. גם אני מגיע, חצי שעה נסיעה לכל כיוון בלי פקקים.

אימא ואני מתיישבים זה מול זה בלובי המפואר. אני מעיף מבט בשעון הגדול שתלוי מעל דלפק הקבלה. סביבו, באותיות מוזהבות, מופיעות המילים: "בית גני פז – הבית שלי לשקט נפשי" ושתי ידיים שלובות. אימא מזמינה לי בורקס גבינה ופחית פאנטה, כמו שתמיד ביקשתי בתור ילד כאשר ירדנו למזנון של סמי. לעצמה היא רוצה נס קפה חלש בהרבה חלב ובלי סוכר בבקשה. ואז היא לוקחת אוויר ומוסיפה, "גם טורט שוקולד עם קצפת". "נו טוב", היא מצטדקת, "רק בשבתות, כאשר אתה מגיע. כל השבוע שמרתי חזק, אני מבטיחה לך", היא יודעת שאני לא משתכנע.

ליד הקפה מוגשים שני ביסקוויטים. היא מפוררת אחד לתוך הספל, הידיים שלה עדיין עדינות וזריזות. אני לוגם לגימה קטנה מהמשקה הסכריני ושואל אותה איך היה בחוג לשירה בציבור. היא מפוררת את הביסקוויט השני. "אל תשאל", היא עונה, "אני לא רוצה לדבר על זה". מתברר שכמה דקות לפני תחילת החוג אימא, שתמיד מגיעה ראשונה, ראתה דיירת בשם ציפי נכנסת לחדר המוזיקה. "לא סיפרתי לך על ציפי, כזאת מתוקה ושקטה, אף פעם לא מזיקה לזכוב. אבל את בילהה, זאת עם הלק שחור, אתה בטח זוכר, נכון?"

אני לקוח סיכון מחושב, "זאת שסיפרת לי עליה לפני שבוע?"
"זהו, בדיוק, ידעתי שתזכור".

מתברר שבילהה נכנסה לחדר מייד אחר ציפי ואמרה לה לקום כי זה המקום שלה. להפתעתה של אימא, ציפי ענתה ששום כיסא לא רשום בטאבו על שמה של אף אחת, והיא לא מתכוונת לקום. בילהה קראה לציפי חוצפנית, ציפי הפנתה את הגב. בילהה רקעה על הרצפה במקל וציפי ממש פתחה את הפה על בילהה, שלא נשארה חייבת. בינתיים נכנסו לחדר עוד דיירים ונוצרו שני מחנות, כולם מתווכחים וצועקים. "מהומה מהומתית", אומרת אימא. עד שכרמית, המדריכה למוזיקה, הגיעה והרגיעה את כולם.

מזווית העין אני עוקב אחרי תנועת המחוגים של השעון. אני רוצה להספיק ריצה קצרה לפני שעת הסיפור עם מירי והבנות.

"אתה יודע כמה אני רגישה", ממשיכה אימא, "במיוחד מאז שאבא נפטר. אסור לי מצבים כאלה. ישר קיבלתי דפיקות לב ולא נהניתי מהחוג בכלל".

אני לוגם שלוק אחרון מהפאנטה. באגרוף יד ימין אני מועך את הפחית הריקה וחושב כמה אימא ואני דומים למחוגים של השעון. כמוהם, גם לנו יש נקודת חיבור מרכזית וחזקה שממנה אנחנו מתקדמים, כל אחד בקצב שלו. אנחנו נפגשים לעיתים קבועות וידועות מראש, נוגעים זה בזה לכמה שניות, וממשיכים הלאה.

"הן לא משחקות טוב היום", היא אומרת ואני חושבת לעצמי שהיא אף פעם לא באמת מרוצה מבנות קבוצת ה"ניו יורק ליברטי" שבאנו, כביכול, בכל שבוע לעודד באצטדיון מדיסון סקוור גרדן הענקי. אבל זה היה נכון, הן באמת לא שיחקו טוב, לא במשחק הזה ולא לאורך כל העונה האחרונה. הן היו בנפילה וזה הורגש גם בכמות הקהל שהגיע למשחקים. פעם האולם היה מלא אפילו עד לשורה האחרונה של מושבי שורות ה-300 הזולים. כיום ישבנו שם כמעט לבדנו. רוב הקהל, המורכב כמעט לחלוטין מנשים, התקבץ בקרבת המגרש. האמת היא (ואני מקווה שבנות ליברטי יסלחו לי) שהיה לי יותר נוח ככה. ממילא הרגשנו שלא בנוח עם כל המבטים שלהם זכינו, זוג נשים לבנות בשנות השישים לחייהן, בלב הקהל הצעיר והשחור.

"אני דווקא חושבת שהן בסדר", אני מנסה להרגיע אותה כי אני יודעת שזה הורס לה את מצב הרוח כשהן מפסידות במשחק. היא מסתובבת אליי והגבה המורמת שלה אומרת, "על מי את בדיוק עובדת?". אני צוחקת. אני תמיד צוחקת. מבט אחד שלה מצחיק יותר מכל הקומיקאים הוולגריים בתוכניות האירוח הליליות שמצחיקים את דארן, הישוב במיטה ועל כרסו קופצים פירוורי פרינגלס. "עוד מוקדם לדעת", אני מציעה (למרות שרצף ההפסדים שלהן לאורך עונת ה-WNBA הנוכחית לא ניבא טובות), וזה מניח את דעתה כנראה כי היא מסתובבת חזרה למגרש. אנחנו בוהות קצת בשחקניות שמפססות עוד ועוד קליעות לסל.

"ג'ו קיבל את ההעלאה?" אני שואלת.

"כן".

אני מהנהנת ושותקת לרגע.

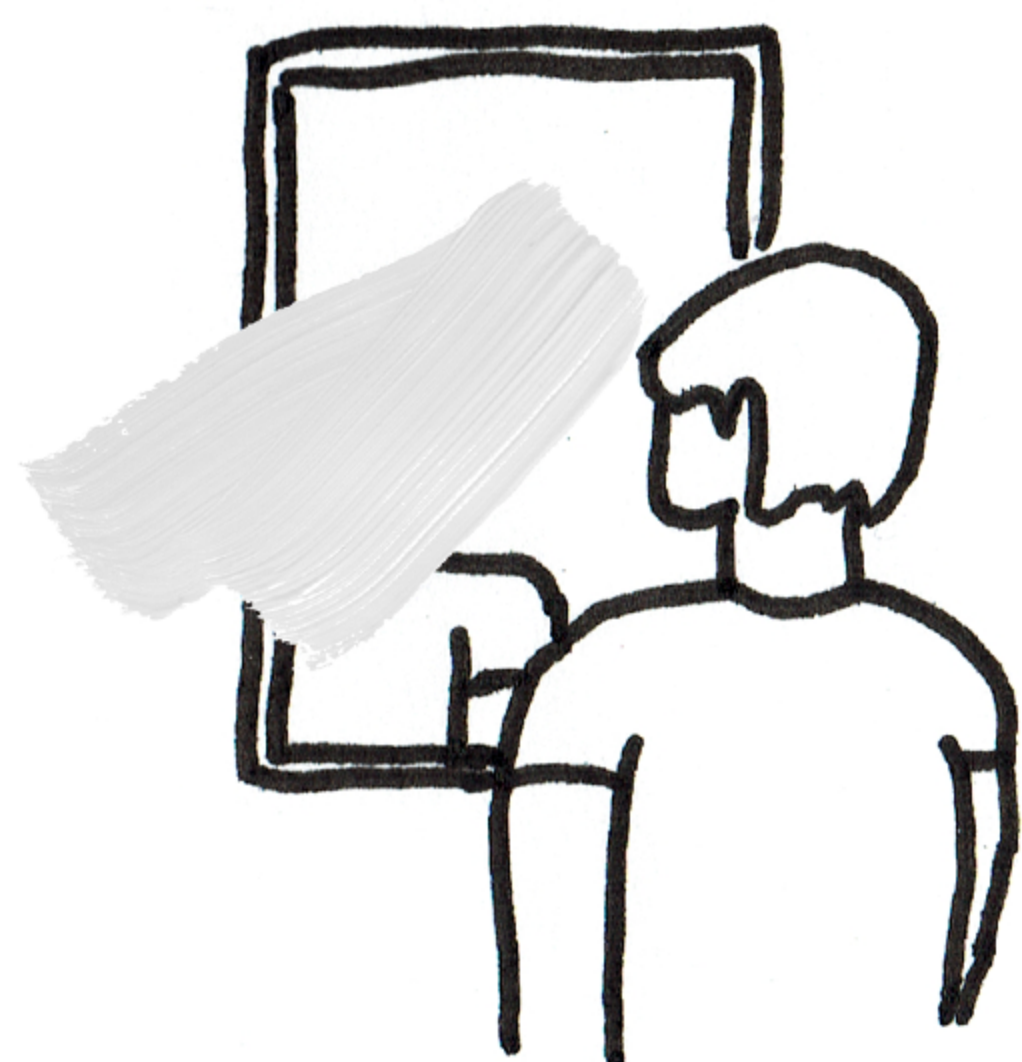
"זה טוב", אני אומרת ואז היא מהנהנת. כשלאג'ו אין מספיק כסף הוא אומר לסילביה שהם צריכים להצטמצם ומשחקי כדורסל זה מותרות. לא שזה מונע מאיתנו ללכת, אבל אז אני מזמינה אותה ודארן מתחיל לשאול שאלות. לא שזה סוד – הוא יודע שאנחנו הולכות לכל משחק ויהי מה ולמרות שהוא לא אומר לי אני חושבת שהוא אוהב את זה. תמיד הוא אומר לכולם, "בארב היא האישה היחידה בעולם שלא רבה איתך כשאתה רוצה לראות משחק של ה-NBA, בגלל זה התחתנתי איתה", ואז כולם צוחקים. הוא לא יודע שזה שאני הולכת בכל שבוע כבר חמש-עשרה שנים למשחק כדורסל, לא בהכרח אומר שאני כל כך אוהבת את המשחק.

פתאום, בבת אחת, כל מדיסון סקוור גרדן על הרגליים ואני קופצת בבהלה. ליברטי קלעה סל. כל הנשים מתחבקות ומתנשקות, וכמו בכל שבוע זה הרגע שאני מעיזה לשלוח יד ולאחוז בידה של סילביה. וכך אנחנו נשארות, עד סוף המשחק וגם אחרי המשחק, יוצאות מהאולם עם כל הנשים הצעירות, מחזיקות ידיים, כאילו שהדביקו אותנו בחופש שלהן. וכמו תמיד, ביציאה לשדרה, כל אחת כאילו בפתאומיות מחפשת משהו בתיקה וידינו מתנתקות עד המשחק הבא.

כְּמוֹ כְּתָמִים בְּבָגְדִים
מְתַרְבִּים תַּחַת עֵינֵי הַשָּׁקְרִים
הֵם קִטְנִים, לֹא מְזִיקִים
לֹא מְעוֹרְרִים שְׂאֵלוֹת.
גַּם כִּן אֵף אֶחָד לֹא בְּאֵמַת מִתְעַנֵּין
אִם יֵשׁ לְךָ חֲבֵרָה
לְצֵאת אֶתָּה לְסָרֵט
אוּ שְׁנוֹתֶרֶת לְצִפּוֹת בּוֹ
בְּסֻלּוֹן הַמְעֻמָּעִם.
בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אֶפְשָׁר לְפִתּוֹר הַכֹּל
בְּמַנּוֹד רֹאשׁ וּבְחִיוֹךְ קֶטָן.
אֵף אֶחָד לֹא חוֹשֵׁד
אֵף אֶחָד גַּם כִּן לֹא מִתְעַנֵּין
אִם יֵשׁ לְךָ מָה לַעֲשׂוֹת אַחֲרֵי
בֵּית הַסֵּפֶר
אוּ אַחֲרֵי הָעֵבֹדָה
אִם יֵשׁ לְךָ חֲבָרִים
לְשִׁתּוֹת אֶתָּם בִּיָּדָה קָרָה.
הַכֹּל נִתּוֹן לְדַמְיוֹנְךָ
עֲשֵׂה בּוֹ כְּרָצוֹנְךָ.
אֵף אֶחָד לֹא בְּאֵמַת שׂוֹאֵל
וְגַם זֶה רַק כְּדֵי לְצֵאת יְדֵי חוֹבָה.
וְאֵט־אֵט, לֹא פֶתְאֵם, אֶתָּה מְגַלֶּה
שְׂאֵתָה הוּא הַפְתִּי בְּמַחְזֵה
בְּגָדֶיךָ מְלַכְלָכִים, מְאֻבָּקִים
אֵךְ רַק אֶתָּה רוֹאֶה אֶת הַכְּתָמִים.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

מוטיב (כתב עת) <http://he.wikipedia.org/wiki/>

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושאו: מרחוק.

התקופה המוזרה הזאת, תקופת הקורונה, לימדה אותנו ללמוד מרחוק, להיפגש מרחוק, לעבוד מרחוק, ואף לחגוג מרחוק.

אבל הריחוק לא הומצא עכשיו - רק הטכנולוגיה שלו השתכללה.

לכן, בגיליון זה אנחנו מבקשים להרחיב את היריעה, ובמקום לעסוק בריחוק הקורונה, לשמוע דווקא רק על זוויות אחרות של ריחוק.

ספרו לנו על ריחוק רגשי, על ריחוק גאוגרפי בכפייה או מבחירה, על ריחוק של אדם מהחברה או על ריחוק של אדם מעצמו. למדו אותנו מקרוב על מהותו של המושג "מרחוק".

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/7/2020 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.